

ВРЕМЕПЛОВ

Славобуд Станковић

Чаробњак Зандруфер
и Изгудљена књија

Креативни центар

Славомуд Станковић
Чаробњак Зандруф и Изгубљена књиџа

књиџа девета
прво издање

Уредник едиције
Љиљана Маринковић

Уредник издања
Анђелка Ружић

Лектура
Виолета Бабић

Дизајн и илустрације
Душан Павлић

Припрема за штампу
Татјана Ваљаревић

Издавач
Креативни центар, Београд, Градиштанска 8
тел.: 011 / 38 20 464, 38 20 483, 24 40 659
www.kreativnicentar.rs
e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача
Љиљана Маринковић, директор

Штампа
Публикум

Тираж
1.000

ВРЕМЕПЛОВ

Славолуд Станковиќ

Чаробњак Зандруф
и Изгудљена књија

Креативни центар

Пред тобом је њрмича која
се заиста догодила.
Иако је не њрочишам, деситће
ти се исто што и њеним јунацима:

Краљ Брба

Краљица Брба

Чаробњак Данруф

и још:

Врабац

Жабца

Бува

Пас Чувар

Дрва глава

*у којој се упознајемо с једном
нерасисложеном управницом позоришта
и једним поштиним налазачем*

Позориште то је старо, даске које живот значе, ту се пада, ту се скаче, ту се смеје, ту се плаче. Под му бродски, али и господски, сцена мала, ал' колико је само представа дала – цела људска историја ту је стала! Страсне приче из мајсторских пера, хиљаде судбина, хиљаде карактера! Чаше меда, чаше жучи, све што човек у себ' сручи, то глумци на сцени испију до дна, од првог плача до последњег сна! Тамо чак и миш сваки комад напамет зна!

Завеса скромна, ал' огромна, као судбине застор, крије будуће време и простор. С таванице висе и дуге бордо драперије, а уљани портрети славних глумаца гледају са галерије. У нишама зидова гипсане фигуре, то су бисте богаташа без дара, ал' са пуно пара. Лампе мале

изнад сваке главе као да од њих анђеле праве. Без мецене¹ нема сцене. Додуше, има ту и нешто сиве паучине, јер позориште воле и пауци добричине.

У средини сале фотеље старе давно пресвучене плишом, за оне с картама и за оне што се увлаче кришом. Публика, да, то је посебна фела – учиниће све само да би села. Но добро. Због њих и постоје сва та дела.

Али у овом часу, кад смо ми у ову причу упали, нешто фали да би глумци представу дали. Какав клише! Онај што је требало вечерашњи комад да напише, нажалост није! И ето стварне трагедије.

Зато је Управница Цица вечерас толико бесна да јој је свечана хаљина постала тесна. Као фурија иза сцене кругове прави, дигла јој се и фризура на глави.

– Нестала Писцу инспирација, молићу лепо, то је ситуација! Каже, напустила га муза! Уместо мастила канула му на папир – суза! И шта ћу ја сад?! Препуна сала, нема празног реда, ах каква беда! Није ни чудо што ми се прети да цео овај дивни инвентар замене за неки глупи тржни центар! Писац је кривац! Кад

¹ Мецена – љубитељ дела и лика уметника коме даје пара да уметност своју ствара.

Њен је живот као бајка,
позоришта то је мајка,
спремна на све као чигра
само да се представа игра

Џиравница Цица

има потонуће, нема надахнуће, а кад сија од среће, онда да пише неће! Писац, то је страшно биће! Текста нема, морам публици саопштити то грозно откриће...

И тако Управница Цица пред публику је стала, а најрадије би да Писцу одлети глава.

– Добро вече, публико размажена! – повика Управница Цица црвеног лица. – Вечерас уопште нисам расположена, а пошто сам ја управница позоришта, мења се шема: представе нема! Дођите сутра!

Насмеја се цела сала. Публика мисли да је то шала.

– Шта сте се укипили? Да се нисте за столице залепили?! Имате карте? Добро, играћемо онда нешто врло кратко...

Управница Цица гледа у та радознала лица. Шта да им каже? Она нема то што они траже. И та муза! Само да јој падне шака, молићу лепо, требаће тој лепотици штака!

– Некада давно живео ту и тамо ... и после више није! Ето представе, живот је то био цели! Лаку ноћ, остајте весели!

Публика је пажљиво одмери. И нико се не помери.

– Чекате још?! Добро, ево га бис! Љута сам кôрис! Некада давно, а то сте већ чули, то већ сви знате...

Управници капље зној са чела. Да буде писац никад није хтела.

– ... Била једном једна, овај, јадница бедна, позната је вама свима... Молићу лепо, хај’те сви кући колико вас има.

Е, тад у публици наста граја, вика, буни се клика. Ово не изгледа као згодна прилика.

– Молићу лепо, како?! Шта?! Не бисте тако?! Са овима уопште није лако...

Одједном на сцену се попе неко ко је изгледа само ту шансу чекô. Прилика витка кô притка, коса рашчупана кô икебана, на носу дебелци цвикери, иза њих очи кô кликери. У ствари, тај незнанац на позоришном светлу некако више подсећа, пардон, на распалу метлу. О коју је још и закачена торба стара. Ма каква торба! То је купусара!

– Ко сте сад па ви?! – дрекну Управница. – Погрешио врата? Редара зови! Ух и ови нови!

Али незнанац је хитро претече.

– Добро вече! – брзо рече.

– Дакле, публике део? – закључи Управница Цица. – О, да ли ће икада престати моји јади?!

Сад више стварно не зна шта да ради.

– Да ли би, молићу лепо, изволети у публику сео?

– Ја публика! – зачуди се незнанац. – Нисам та рубрика.

– Ко си онда? Глумац што скита? Њих сам тек сита!

– Нисам баш ни глумац...

– Шта глумиш онда?! Говори ко си!

Незнанац се поглади по рашчупаној коси.

– Да кажем ко сам? Питање тешко ... ух, и ова трема, бар да је нема, сав сам кô воштен... Како да кажем, ја сам: Налазач Поштен!

– Налазач Поштен?! – забезекну се Управница.

И тад публика коначно ућути. Е, ово можда вреди чути!

– Тај сам! Тражим прилику да изгубљено вратим власнику.

– Свашта! Овоме баш прорадила машта!

– Признајем, занимање чудно, али треба само око будно и мрва поштења и ето решења!

– Овај у глави има квар – закључи Управница. – Пређите више на ствар! Нашао где да се нађе, све ми тону лађе! Гррр! И шта сте хтели?!

– Шта сам хтео? Да, о томе се ради...

И тада цело позориште присуствује чудној борби. Поштени Налазач копа по торби. То изгледа није лако, спадоше му цвикери, зароза му се сако...

– Гле ти њега, сад и нешто тражи! Зашто ја морам да присуствујем свакој гњаважи?

– Тренутак само ... нашао сам спис један...

Чудан је то неки створ,
изгледа кô добротвор,
али ту нешто чисто није,
можда буде јасније касније

Докшени Налазан

У тренутку када је Управница Цица остала без позоришне представе и била толико бесна да јој је хаљина постала тесна на сцену је ступио незнанац који је на позоришном светлу веома подсећао на распалу метлу. У својој купус-торби он је крио *Изјубљену књију* из средњег века, и то од стране ретка човека. То је спис стари о чаробњаку који највеће решава тајне и одговоре тражи крајње и који ће народу Брба помоћи да исправи белај сложен кó хеклерај.

Хоће ли незнанац добити пљесак публике због овог дела? И да ли је представа успела?

Драги читаоче, пред тобом је необичан роман у стиху. Пружи овом незнанцу прилику да реши квар и *Изјубљеној књизи* да пред публиком поправи ствар.

